

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania L.J. i M.J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie
o odsetki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 17 lutego 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Lublinie z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt III AUa 376/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie na rzecz L.J. i M.J. kwoty po 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) na rzecz każdej z nich wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[i.t.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2024 r., VIII U 2345/23 Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił dwie decyzje z dnia 9 sierpnia 2023 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie i przyznał prawo do ustawowych odsetek za opóźnienie w zwrocie pobranych składek L.J. od kwoty 59.458,19 zł od dnia 26 lutego 2018 r. do dnia 7 sierpnia 2023 r., a M.J. od kwoty 41.688.49,19 zł od dnia 26 lutego 2018 r. do dnia 7 sierpnia 2023 r. (pkt I. i II.); zasądził od organu

rentowego na rzecz L.J. oraz M.J. kwoty po 3.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II. i IV.).

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2024 r., III AUa 376/24 Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację ubezpieczonych oraz zasądził od organu rentowego na rzecz L.J. i M.J. tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, kwoty po 2.700 zł z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie: 1. art. 378 § 1 k.p.c. oraz 328 § 2 k.p.c, w zw. z art. 1 k.p.c.; 2. art. 24 ust. 6e ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2024 r., poz. 497 ze zm.).

Skarżący wskazał, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, albowiem jest oczywiście uzasadniona co wynika z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz z ich uzasadnienia.

Skarżący stwierdził, że wystarczające jest zestawienie treści przepisu art. 24 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wraz z ustaleniami dokonanymi w toku postępowania, iż nie można na pierwszy rzut oka przypisać organowi rentowemu winy w wadliwie prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym przez Komornika Sądowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako wierzyciel, aż do czasu zakończenia egzekucji nie miał wiedzy dotyczącej zakresu tytułów i czasu prowadzenia egzekucji sądowej będącej przedmiotem zbiegu, która uzasadniałaby choćby podejrzenie nieprawidłowego prowadzenia egzekucji łącznej.

Zdaniem skarżącego wystarczy dokonanie wykładni językowej art. 24 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, aby stwierdzić, że sądy dokonały jej w oczywiście wadliwy sposób.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa jest oczywiście uzasadniona, o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do

istoty sprawy; wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie do czasu zakończenia postępowania kasacyjnego, gdyż jego wykonanie powoduje niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody i spowoduje trudne do odwrócenia skutki; rozstrzygnięcie o kosztach procesu i zasądzenie na rzecz Zakładu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedziach na skargę kasacyjną ubezpieczone wniosły o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz w obu przypadkach zasądzenie od organu rentowego na ich rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze skarżący wskazuje, że przyjęcie skargi kasacyjnej wynika z oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 Nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 Nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy

prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX Nr 491538). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX Nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX Nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX Nr 602638). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek organu rentowego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozpoczyna się od stwierdzenia, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania,

albowiem jest oczywiście uzasadniona co wynika z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz z ich uzasadnienia.

W związku z tym należy podkreślić, że błędne jest założenie, iż podstawa kasacyjna (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zastępuje lub uzupełnia podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne i podstawy przedsądu to odrębne elementy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżący we wniosku powinien samodzielnie, czyli odrębnie od podstawy kasacyjnej, wskazać i wykazać podstawę przedsądu, nawet gdyby dotyczyło to szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna ma na uwadze indywidulany interes skarżącego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. O tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Nie jest zatem dopuszczalne przenoszenie argumentacji służącej wykazaniu przyczyny kasacyjnej do uzasadnienia podstaw kasacyjnych ani odwoływanie się do tego uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2018 r., III CSK 337/17, LEX nr 2483656 czy z dnia 11 kwietnia 2018 r., II UK 277/17, LEX nr 2490632).

Pełnomocnik powinien wskazać, na czym polega oczywista zasadność skargi i należycie to uzasadnić. Takiego uzasadnienia w skardze kasacyjnej brak. Skarżący nie wskazał, na czym jego zdaniem polega oczywista zasadność skargi, ograniczył się jedynie do wyartykułowania ogólnych twierdzeń. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Innych przesłanek skarżący nie podaje.

Należy także zauważyć, że zarzuty podniesione w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowane zostały w taki sposób, aby podważyć przyjęte przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne i

przyjętą ocenę dowodów, co nie może odnieść skutku w postępowaniu kasacyjnym ze względu na treść art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., 98 § 1¹ k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

[it]

[SOP]